

Hồi thứ hai mươi bảy

Diệu thủ thần sầu kinh thánh tượng Đa tình công chúa mộ anh hùng

Tiếng tới người tới, chỉ thấy bóng đen vọt lên, mau như chim cắt, bình bình hai tiếng, hai vệ sĩ đứng cạnh hoàng đế đã bị Tinh Tinh Nhi đánh ngã, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Tinh Tinh Nhi cổ tay lật lại, thanh Tinh kim đoản kiếm phát ra ánh sáng màu lam như tia chớp đâm vào bụng hoàng đế.

Thiết Ma Lặc bị bọn vệ sĩ cản trở trước mặt, còn chưa xông ra khỏi vòng vây, muốn tới cứu cũng không kịp, bất giác la lên “Khổ rồi”.

Nhìn thấy Huyền tông hoàng đế đã sắp vong mạng, chợt nghe một tiếng quát trong trẻo vang lên, thiếu nữ ngồi cạnh y đột nhiên một kiếm phóng ra, keng một tiếng, gạt thanh đoản kiếm của Tinh Tinh Nhi ra, nguyên thiếu nữ ấy chính là Trường Lạc công chúa con gái út của Huyền tông hoàng đế, trong niên liệu Thiên Bảo, huyền tông từng mời nữ kiếm sư Công Tôn Đại nương vào cung dạy kiếm vũ cho cung nữ, kiếm vũ của Công Tôn Đại nương tư thế vô cùng đẹp, đương thời nổi tiếng khắp kinh sư, huyền tông hoàng đế mời bà vào cung, chẳng qua chỉ muốn cung nữ học thêm một loại vũ đạo mới để cung đồn lạc thú cho y mà thôi, không ngờ, Trường Lạc công chúa con gái út của y rất hợp với Công Tôn Đại nương, không những học được kiếm vũ mà còn được Công Tôn Đại nương dạy cho kiếm thuật chân chính. Huyền tông vì thế càng thương yêu nàng, thường dắt nàng đi theo.

Trường Lạc công chúa sử dụng thanh kiếm Trạm Lư trong bảo khố, còn sắc bén hơn thanh Tinh kim đoản kiếm của Tinh Tinh Nhi, hai thanh kiếm chạm nhau, keng một tiếng, thanh đoản kiếm của Tinh Tinh Nhi bị mẻ một miếng. Tinh Tinh Nhi giật nảy mình, nhưng y là một hành gia về kiếm thuật, lập tức nhận ra kiếm thuật của Trường Lạc công chúa còn chưa đủ hỏa hầu, kinh lực trên kiếm còn quá yếu. Sau khi giật mình, lập tức lại một kiếm đâm tới, hô hô cười nói “Con nhóc, thanh kiếm của ngươi cứ đưa cho ta, ta sẽ nhận ngươi làm nữ đệ tử”.

Nhát kiếm ấy đâm vào cổ tay của Trường Lạc công chúa Trường

-490-

Lạc công chúa lật tay chém lại, Tinh Tinh Nhi đã có chuẩn bị, không để thanh bảo kiếm của nàng chạm vào, thanh đoản kiếm rê một cái, hất nàng lão đảo, tay trái vươn ra, sử dụng công phu Không thủ nhập bạch nhận, đoạt thanh bảo kiếm của nàng.

Cơ hồ đồng thời với lúc Tinh Tinh Nhi đâm Trường Lạc công chúa, một vệ sĩ đứng sau lưng Huyền tông hoàng đế đột nhiên quát lớn một tiếng “Hôn quân, còn định sống à?”, một ngọn Hồ đầu câu đã móc tới lưng hoàng đế.

Tên vệ sĩ ấy không phải ai khác, chính là Long kỵ thiên ngưu Lệnh Hồ Đạt, câu kết với An Lộc Sơn, Tinh Tinh Nhi chưa tới, y còn không dám phát động, Tinh Tinh Nhi tới rồi, y đoán trong bọn đồng bọn không có ai là đối thủ của Tinh Tinh Nhi, lập tức to gan giết vua.

Lệnh Hồ Đạt đột nhiên tập kích, cho rằng đã chắc chắn, nào ngờ ngọn Hồ đầu câu của y còn chưa tới nơi, đột nhiên chỉ thấy một luồng kình lực đập tới, bên tai nghe tiếng gầm như sét “Tặc tử, ngươi nhận ra ta không?”.

Thiết Ma Lạc trời sinh thần lực, một cái thúc ấy hất Lệnh Hồ Đạt như một trái cầu thịt bắn ra, đập vào mấy tên vệ sĩ ngã nhào thành một đống. Thiết Ma Lạc không rảnh mà đếm xỉa tới y, quát lớn một tiếng, lại một kiếm chém xuống Tinh Tinh Nhi.

Tinh Tinh Nhi ngón tay đã chạm vào tay Trường Lạc công chúa, nhột nghe thấy sau lưng có tiếng gió rít lên, bất giác trong lòng hoảng sợ “Bên cạnh lão hoàng đế lại có loại cao thủ thế này? Chẳng lẽ là Tần Tương tới rồi?”. Y mới rồi vừa lỏn vào trong lều lập tức nhảy xổ tới hoàng đế, chỉ cho rằng vệ sĩ trên dưới lều đều đã triển khai ác đấu với người bên mình, nên vốn không chú ý. Nào ngờ người đang bị vây kia lại là Thiết Ma Lạc đối thủ cũ của mình.

Tinh Tinh Nhi xoay chân một vòng, vù một tiếng, giật rách một mảnh tay áo của Trường Lạc công chúa, Trường Lạc công chúa thân hình cũng bị y giật xoay tròn nửa vòng như con ốc, suýt nữa ngã vào lòng Thiết Ma Lạc, Thiết Ma Lạc vội vàng thu kiếm đỡ nàng đứng lại. Tinh Tinh Nhi mượn công chúa làm cái mộc, tránh qua một kiếm của y, hô hô cười rộ, thừa thế phản kích lại một kiếm đâm tới Thiết Ma Lạc.

May mà Trường Lạc công chúa có mấy phần bản lĩnh, nàng vừa đứng vững chân, thanh kiếm Trảm Lư lại quét ngang ra, Thiết Ma

Lặc vội nhảy ra một bước, phi chân đá vào hông Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi uốn lưng xoay người tránh qua chiêu ấy của Thiết Ma Lặc.

Tinh Tinh Nhi lúc ấy mới nhìn rõ là Thiết Ma Lặc, tức giận chửi âm lên “Lại là thằng tiểu tử nguoi, làm hỏng đại sự của ta! Thằng tiểu cường đạo nguoi, được phong thưởng chức gì mà lại liều mạng cho lão hoàng đế?”.

Đúng lúc ấy Chử Toại và một tăng một đạo đã đánh lên tới giữa lầu, Lệnh Hồ Đạt ngã gãy mất một xương sườn cũng đã bò dậy, cao giọng quát “Khí số của nhà Đường đã hết, chân mệnh thiên tử sắp tới, biết thời vụ mới lạ tuần kiệt, các nguoi còn bảo vệ tên hôn quân này làm gì?”.

Bọn vệ sĩ thấy thích khách nổi nhau kéo tới, ai cũng võ nghệ cao cường, ra tay tàn độc, vả lại còn không biết bè đảng của họ là bao nhiêu, có một số nguoi trong lòng run sợ rón rén trốn đi.

Thiết Ma Lặc quát lớn “Uất Trì tướng quân sắp tới rồi, chỉ có mấy thằng tiểu tặc thôi, không có gì đáng sợ!”.

Tinh Tinh Nhi cười lớn nói “Ta phải cho thằng tiểu tặc nhà nguoi biết mùi lợi hại trước đã!”. Mũi kiếm chỉ ra một cái, liên tiếp đánh vào bảy huyệt đạo trên nguoi Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc bị bức bách thu kiếm đón đỡ, lùi lại một bước.

Nào ngờ Tinh Tinh Nhi bức y lui lại một bước, lại thừa cơ xông tới, hô hô cười rộ, nói “Thằng tiểu cường đạo, ta không có thời giờ đâu mà lãng nhăng với nguoi, Bảo Triện thiên sư, ta giao thàng tiểu cường đạo này lại cho nguoi đấy”.

Thiết Ma Lặc lúc ấy mới biết y muốn đích thân tới đâm chết hoàng đế, vừa sợ vừa giận, sải chân đuổi theo nhưng tên Phiên tăng đã đánh tới trước mặt y, Thiết Ma Lặc một kiếm đâm ra, keng một tiếng chạm vào giới đao của Phiên tăng, Phiên tăng loạng choạng một cái, cánh tay Thiết Ma Lặc cũng bị chấn động tê rần, nguyên là Phiên tăng này chỉ vì kinh công hơi kém, nhưng nội lực còn mạnh hơn Tinh Tinh Nhi, đánh nhau với Thiết Ma Lặc cũng kẻ tám lạng nguoi nửa cân.

Thiết Ma Lặc bị Bảo Triện thiên sư giữ chân, không cách nào thoát thân, Tinh Tinh Nhi hô hô cười rộ, bảo kiếm vung lên, ai chống là ngã, trong chớp mắt đã có sáu bảy thị vệ trúng kiếm, để y xông thẳng tới trước mặt hoàng đế. Trường Lạc công chúa vung thanh

kiếm Trảm Lư liễu mạng chống cự may mà còn có mấy thi vệ trung thành cũng xúm vào giúp nàng, khiến Tinh Tinh Nhi tạm thời bị cản trở, nhưng hình thế vẫn còn rất nguy cấp.

Đúng lúc rất căng thẳng ấy chợt nghe một tiếng cười trong trẻo, thanh âm của một thiếu nữ vang lên “Thúc thúc đã làm xong chưa? Kia là lão hoàng đế à?”. Té ra chính là Vương Yến Vũ.

Tinh Tinh Nhi nói “Vương cô nương, người thu thập con nha đầu này, còn những người khác để ta xử lý”.

Vương Yến Vũ cười nói “Tới ngay đây, tới ngay đây, nhưng thúc thúc, người chọn cái ngon cho mình, như thế là không công bằng đâu?”, ý tứ là nàng muốn giết hoàng đế chứ không muốn giết một công chúa.

Thiết Ma Lặc vừa sợ vừa giận, quát “Vương Yến Vũ, cô điên rồi à?”. Vương Yến Vũ không đếm xỉa gì tới y, vung kiếm xông thẳng vào Huyền tông.

Tinh Tinh Nhi cười nói “Được rồi, công lao lớn này nhường cho cô cũng được”. Y đang định toàn lực đối phó với Trường Lạc công chúa, Vương Yến Vũ đã tới, đột nhiên một kiếm kiếm đâm vào bối tâm y.

Tinh Tinh Nhi có nằm mơ cũng không ngờ Vương Yến Vũ lại đâm y, cho dù khinh công cao cường, võ công trác tuyệt hơn thì nhất kiếm ấy đâm ra bất ngờ cũng không sao tránh được.

Chỉ nghe Tinh tinh Nhi gào lớn một tiếng, lập tức loạn choạng chúi tới vài bước, trên lưng có một vết thương, máu tươi phun ra! Tinh Tinh Nhi cũng rất lợi hại, lập tức lật tay điểm một cái, phong bế huyệt đạo trên lưng cầm máu, có một tên thi vệ muốn thừa cơ tấn công, bị y một cước đá ngã.

Tinh Tinh Nhi tức giận gầm lên “Giỏi lắm, người lại hạ độc thủ! Định làm phản à?”. Vương Yến Vũ cười nói “Thúc thúc, ai bảo người hà hiếp sư huynh diệt nữ, diệt nữ trả thù cho sư huynh đấy!”

Vốn là Tinh Tinh Nhi sau khi chạm trán Triển Nguyên Tu, không bao lâu lại gặp Vương Yến Vũ, Tinh Tinh Nhi cảm hờn kể lại chuyện Triển Nguyên Tu và Thiết Ma Lặc đối đầu với y cho nàng nghe, Vương Yến Vũ nghe được kế hoạch hành thích của họ bèn cười nói với y “Sư huynh diệt nữ không giúp người thì diệt nữ sẽ giúp người. Triển sư huynh không biết hay dở, thúc thúc cũng không cần

đêm xía tới y. Sắp tới lúc trở về gặp sư phụ, diệt nữ sẽ tố cáo giúp người”.

Vương Yến Vũ là con gái Vương Bá Thông, lần này hành thích hoàng đế chính là kế hoạch của An Lộc Sơn và Vương Bá Thông, vì thế Tinh Tinh Nhi đương nhiên tin nàng, lúc ấy liền cười nói “Người không giúp ta, mà thật ra là giúp cha người”. Lúc ấy họ liền mang Vương Yến Vũ cùng vào cung nửa đêm tập kích, nào ngờ không phải mang theo người giúp đỡ mà là mang theo tai họa.

Tinh Tinh Nhi nghe Vương Yến Vũ nói thế, sững sốt kêu lên “Té ra là thế, hừ, con nhãi thối tha nhà người vì sư huynh, không cần cả cha à?”.

Vương Yến Vũ nói “Chuyện đó không cần người quản! Người có đi không, nếu không đi thì xem kiếm đây?”. Rồi nhân lúc Tinh Tinh Nhi chưa đứng vững chân, lại vung kiếm phóng tới y!

Chử Toại vô cùng hoảng hốt, luôn miệng kêu lên “Vương cô nương, không được như thế, có gì sau này hãy nói. Hãy lo chuyện lớn trước đã”.

Chử Toại là bạn của cha Vương Yến Vũ, trước nay rất thương yêu che chở cho Vương Yến Vũ, y giỏi về công phu cầm nã, lúc cuống quýt bèn lấy thân phận thế thúc xông lên khuyên can, lại đoạt kiếm của Vương Yến Vũ.

Thật ra Vương Yến Vũ nói muốn “trả thù cho sư huynh, đó chỉ là mượn cớ mà thôi, có điều vì Chử Toại với nhà nàng có tình giao kết thân thiết, nàng dám giết Tinh Tinh Nhi chứ không dám động thủ với Chử Toại. Nhưng Tinh Tinh Nhi đã bị trúng kiếm cơ hồ mất mạng, y không chịu buông tay, vù một tiếng, thanh Kim tinh đoản kiếm lật tay phóng ra trúng vai Vương Yến Vũ rạch ra một vết thương dài ba tấc. May mà y phải ngậm vận huyền công bế huyệt cầm máu, kinh lực không thể thấu tới mũi kiếm, nếu không một kiếm ấy đã chặt gãy xương tỳ bà của Vương Yến Vũ.

Chử Toại thấy Vương Yến Vũ bị thương chảy máu, lại cảm thấy tiến thoái hai đường đều khó, tay trái của y chụp vào cổ tay Vương Yến Vũ lại không dám hạ xuống, chỉ cuống quýt tới mức giẫm chân kêu lên “Nể mặt ta đi, hai người các người đừng tàn sát lẫn nhau nữa, có được hay không?”.

Vương Yến Vũ dùng thân pháp Phong chiếm lạc hoa tránh qua

một kiếm của Tinh Tinh Nhi, lúc ấy mới nói với Chủ Toại “Thúc thúc, đại sự gì thế? Các người lần này là gây ra đại họa cho nhà ta rồi! Vả lại còn muốn giết chính các người nữa? Các người cũng không chịu nghĩ con heo mập ú người Hồ An Lộc Sơn há lại đúng là chân mạng thiên tử sao!”.

Tinh Tinh Nhi cả giận nói “Người nghe đấy, đó mới là lời thật lòng của cô ạ! Ta liều mạng cho Triển Đại nương quả phạt, cũng giúp Vương Bá Thông chôn đứa con gái bất hiếu này của y, đại sự khẩn cấp, người cũng đừng cản trở nữa!”.

Chủ Toại thở dài một tiếng, nói “Vương cô nương, đây là cô mình làm mình chịu, ta không có cách nào bảo vệ cô”, rồi quay đầu qua, đánh vào vòng vây, xông thẳng tới bắt Đường Huyền tông. Trong ý Chủ Toại, thì Vương Yến Vũ quyết không phải là đối thủ của Tinh Tinh Nhi, nào ngờ vết thương Vương Yến Vũ gây ra cho Tinh Tinh Nhi quá nặng, một người yếu đi, một người dùng sở trường lại vừa khéo đánh nhau ngang tay.

Chủ lực bên thích khách đã bị thương, hình thế hung hiểm tạm thời chùng xuống nhưng Chủ Toại triển khai công phu Cầm nã thủ đánh sát người, liên tiếp ném ngã mấy tên Ngự tiền thị vệ, cũng là một sự uy hiếp rất lớn đối với Đường Huyền tông.

Phiên tăng kia đánh nhau với Thiết Ma Lặc không thể gỡ ra, đôi bên đều không thể thoát thân. Nhưng còn có đạo sĩ kia là cao thủ do Tinh Tinh Nhi tuyển chọn, sử dụng kiếm pháp Loạn phi phong, cũng vô cùng lợi hại, lúc ấy bọn thị vệ trên lầu hoặc chết hoặc bị thương hoặc bỏ chạy, chỉ còn mấy người, không sao cản trở y được.

Đang lúc khẩn cấp, chợt nghe một tiếng quát vang rền như đại hồng chung “Bọn chuột lại dám tới đây hành thích?”, chính là Uất Trì Bắc đang sải chân bước lên lầu. Uất Trì Bắc đưa mắt quét qua một vòng, thấy Chủ Toại đã tới sát Huyền tông hoàng đế, lập tức phi thân vọt tới hai chuồng một cước đồng thời phát ra, quát lớn một tiếng “Lão tặc ngươi cũng thử ném công phu Tiểu cầm nã của ta!”.

Cầm nã thủ của Uất Trì Bắc là tuyệt kỹ gia truyền, tổ phụ y là Uất Trì Cung (Kính Đức) từng tay không đoạt được ngọn Thiết sóc của kiêu tướng Đôn Hùng Tín ở trại Ngõa Cương, oai chấn thiên hạ. Uất Trì Bắc tinh thông tuyệt kỹ ấy, vả lại cánh tay khỏe mạnh, không kém gì tổ phụ năm xưa. Chủ Toại phó thủ của Vương Bá Thông tuy

cũng thông hiểu bảy mươi hai lộ Cầm nã thủ pháp, nhưng so với y cũng như ánh sáng đom đóm so với mặt trăng mặt trời.

Hai chưởng một cước ấy đồng thời phát ra, Chử Toại ngay cả thấy cũng chưa từng thấy, song chưởng của Chử Toại đã bị chưởng lực Tiểu thiên tinh của đối phương phong tỏa, đầu vai đầu gối lại bị tấn công, y trong hai cái hại phải chọn cái nào nhẹ hơn, đành cong lưng cúi đầu, tránh khỏi một trào của Uất Trì Bắc chụp vào xương tỳ bà y.

Chỉ nghe lách cách một tiếng, Chử Toại đã bị đá tung lên, Uất Trì Bắc hô hô cười rộ, nắm y nhắc lên, Vương Yến Vũ vội kêu lên “Uất Trì tướng quân, hãy nương tay!”.

Tinh Tinh Nhi tướng mạo giống hệt con khỉ, Uất Trì Bắc đã sớm nghe người ta nói tới, nên vừa nhìn thấy là biết ngay y là Tinh Tinh Nhi, lúc ấy y thấy Vương Yến Vũ ra sức đánh nhau với Tinh Tinh Nhi, lại lên tiếng cầu tình cho Chử Toại, bất giác sửng sốt, hỏi “Con nhóc này là ai?”, trong tiếng quát, y đã quay Chử Toại một vòng, lực đạo đã sắp phát mà chưa phát.

Thiết Ma Lặc đáp “Cô ta là bạn của ta”, Uất Trì Bắc quát một tiếng “Đi!”, rồi ném Chử Toại xuống dưới lầu. Vương Yến Vũ nghe Chử Toại dưới lầu la lớn tiếng “Ồi chao!”, biết là y bị thương không nhẹ, nhưng chưa đến nỗi mất mạng, đó cũng là Uất Trì Bắc ứng thuận lời xin của nàng.

Uất Trì Bắc lại xông vào Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi khua thanh đoản kiếm một vòng, tránh khỏi thế công của Vương Yến Vũ, đâm mau vào ba đại huyết trên Đốc mạch của Uất Trì Bắc, Uất Trì Bắc triển khai công phu Không thủ nhập bạch nhận, chỉ nghe búng một tràng, Tinh Tinh Nhi không đâm trúng y, mà đã bị y đánh trúng một chưởng.

Uất Trì Bắc chiêu ấy vốn định bắt sống Tinh Tinh Nhi, nhưng thấy Tinh Tinh Nhi vẫn tránh được lại trúng của y một chưởng cương mãnh như thế mà vẫn không ngã xuống, cũng bất giác khen một tiếng “Giỏi!”, nghĩ thầm “Tinh Tinh Nhi quả nhiên danh bất hư truyền”.

Uất Trì Bắc vẫn chưa biết Tinh Tinh Nhi bị trọng thương, đối địch với y thân pháp không thể mau lẹ như lúc bình thời. Nếu Tinh Tinh Nhi không bị thương, cho dù chưa chắc đã thắng được Uất Trì Bắc, nhưng ít nhất cũng không dễ bị y đánh trúng.

Uất Trì Bắc quát “Giỏi lắm, Tinh Tinh Nhi, người tiếp thêm ta một chiêu!”. Tinh Tinh Nhi nghe thấy vô cùng hoảng sợ, vội vàng dùng thân pháp Bàn long nhiều bộ tránh qua chiêu ấy, may mà đạo sĩ kia đã kịp thời sấn tới, triển khai kiếm pháp Loạn phi phong xông vào đánh Uất Trì Bắc.

Uất Trì Bắc hô hô cười rộ, nói “Tinh Tinh Nhi, té ra người sợ rồi? Cũng được, đợi ta thu thập gã mũi trâu này rồi sẽ thu thập người!”.

Tinh Tinh Nhi tức giận tới mức bầy khiêu phun khói, bị Vương Yến Vũ xông vào đánh rát, may mà không trúng vào chỗ yếu hại, vẫn còn có thể chi trì. Kiếm pháp Loạn phi phong của đạo nhân kia cũng rất cao cường, Uất Trì Bắc tuy xông vào tấn công, nhưng trong lúc nhất thời cũng chưa thể đắc thủ.

Cục diện hỗn chiến vẫn đang tiếp diễn, nhưng toàn bộ hình thế đã dần dần có lợi cho phía thị vệ, đúng lúc ấy lại có một người sải chân bước lên lầu, bọn thị vệ cất tiếng reo lên “Tần tướng quân tới rồi?”.

Tần Tương đưa mắt một vòng, thấy tên Phiên tăng kia đang ra sức xung sát, bèn gọi Thiết Ma Lặc một tiếng, nói “Thiết huynh đệ, nhường con lừa trọc này lại cho ta”.

Tần Tương tay lên giản xuống, đập vào đầu trọc của tên Phiên tăng, tên Phiên tăng cây có nội lực trầm hùng, ra chiêu Hoàn giá kim lương, vung giới đao đón đỡ. Nào ngờ Tần Tương có sức bạt sơn cử đỉnh, là hảo hán đệ nhất trong nội cung nhà Đường, lực so với Uất Trì Bắc còn khỏe hơn ba phần, đôi Kim trang giản của y mỗi chiếc nặng sáu mươi bốn cân, vung lên đập xuống quả thật như Thái Sơn áp đỉnh.

Chỉ nghe choang một tiếng, thanh giới đao trong tay tên Phiên tăng đã chạm vào Kim giản, toàn bộ lưỡi đao quần lại Tần Tương giản tay trái lại đập xuống, tên Phiên tăng không sao tránh né, lại trở sống đao đỡ một chiêu, giản này lực đạo còn mạnh hơn, chỉ nghe tên Phiên tăng la lớn một tiếng, hổ khẩu đã rách toạc. Tần Tương cười nói “Đỡ thêm giản nữa, nếu đỡ được ta sẽ tha mạng cho người”, câu nói chưa dứt, giản thứ ba đã đập tới, chỉ thấy tên Phiên tăng kia loạng choạng hai cái, dùng một tiếng như một cây gỗ đổ vật xuống, máu tươi bắn tung tóe, nguyên là Tần Tương dùng công phu Sát thủ giản gia truyền, trước nay chưa ai dám liên tiếp đỡ y ba giản, tên

Phiên tăng này không biết lợi hại, tử thí nội lực với y, đỡ được hai giản, lục phủ ngũ tạng đã bị chấn động, tinh lực toàn thân đã mất hết.

Đúng lúc ấy, Uất Trì Bắc đoạt được thanh trường kiếm trong tay đạo sĩ kia, đạo sĩ kia trong lòng lạnh buốt, cướp đường chạy ra cửa sổ, thúc gậy chấn song cửa sổ nhảy luôn xuống dưới, Uất Trì Bắc quát “Còn định chạy à?”, trường kiếm thoát khỏi tay bay ra, xuyên suốt từ sau lưng ra tới trước ngực, đạo sĩ kia lập tức đứt hơi rơi xuống, xác vất trên cửa sổ.

Uất Trì Bắc hô hô cười rộ nói “Tinh Tinh Nhi, tới lượt ngươi!”. Tinh Tinh Nhi tự biết nhất định phải mất mạng, tức giận quát “Tiểu yêu nữ, ta chết làm ma dữ, cũng không tha ngươi đâu!”. Thanh Tinh kim đoản kiếm đẩy mạnh ra bức Vương Yến Vũ lùi hai bước, Thiết Ma Lặc đang định xông vào chỉ thấy y rút đoản kiếm lại, tự đâm vào cổ họng mình.

Tinh Tinh Nhi vốn tự phụ, y định thà chết chứ không chịu nhục tự sát, nhưng đúng trong khoảnh khắc sinh tử ấy không khỏi hơi ngần ngừ, mũi kiếm đã rạch đứt da thịt, chợt nghe xa xa có một tiếng hú dài vang tới.

Tinh Tinh Nhi nhảy bật dậy, kêu lên “Sư huynh, mau tới cứu ta!”. Thiết Ma Lặc cả sợ kêu lên “Là Không Không Nhi!”.

Không Không Nhi tới mau như chớp, trong phút chốc tiếng hú dài chấn động khiến tai mọi người ong ong, Tần Tương và Uất Trì Bắc lúc ấy còn lòng dạ nào mà thu thập Tinh Tinh Nhi? Hai người vừa nghe tiếng hú, đều không hẹn mà cùng sấn tới cứu giá!

Uất Trì Bắc quát lớn một tiếng, sử dụng Phân cân thác cốt thủ, một tay chụp tới, Không Không Nhi cười nói “Uất Trì tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu!”. Không Không Nhi rõ ràng đang đứng trước mặt y, giọng nói cũng đang sát bên tai y nhưng y một trảo chụp ra, lại trống không như chụp phải không khí, tựa hồ Không Không Nhi không phải là con người bằng xương bằng thịt, mà là ảo ảnh.

Uất Trì Bắc vô cùng hoảng sợ, trong chớp mắt ấy, chỉ thấy trước mặt, sau lưng, hai bên Huyền tông hoàng đế và Dương Quý phi đột nhiên xuất hiện vô số bóng Không Không Nhi! Nguyên là y đã triển khai thân pháp mau lẹ tới mức cực điểm, chạy vòng chung quanh hoàng đế và Quý phi, vì mau tới mức không thể hình dung, vì thế

người ngoài chỉ thấy ảo ảnh trùng trùng, mắt hoa đầu váng!

Tần Tương giơ cao song giản nhưng không dám đập xuống. Đám thị vệ lại càng trợn mắt há miệng, ai cũng sợ lỡ tay làm hoàng đế bị thương, vả lại vì ảo ảnh trùng trùng, không ai biết Không Không Nhi “thật” đang ở chỗ nào.

Không Không Nhi cười lớn nói “Tần tướng quân, Uất Trì tướng quân, làm phiền các vị hoàng sợ, ta quả thật rất xấu hổ, nhưng ta đã vào hoàng cung, như vào bảo sơn, thật không thể tay không trở về, ít nhất cũng phải lấy một cái gì đó”.

Câu nói chưa dứt chỉ nghe Dương Quý phi kêu la một tiếng, bóng Không Không Nhi đột nhiên mất hút, mọi người ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy y đã đứng cạnh Tinh Tinh Nhi. Không Không Nhi xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một viên trân châu lóng lánh lóa mắt, giữa ngón trỏ và ngón giữa kẹp một chiếc trâm ngọc.

Không Không Nhi cười nói “Không phải ta tham lam, các người nhìn cho rõ đi, chỉ có hai vật này thôi!”. Nguyên là y lấy trộm một chiếc trâm ngọc trên đầu Dương Quý phi và một viên trân châu trên mũ miện của Huyền tông, hai món ấy tuy đều là bảo vật giá trị liên thành, nhưng y không làm tổn thương hoàng đế chút nào, điều đó đã làm bọn thị vệ vô cùng bất ngờ.

Trong chớp mắt ấy ai cũng im bật không dám lên tiếng, chỉ sợ chọc giận y, lấy trộm đồ vật là chuyện nhỏ, dẫu thương hoàng đế mới đúng là chuyện lớn.

Tinh Tinh Nhi hí lên “Sư huynh, tại sao không giết hôn quân đi?”.

Không Không Nhi trừng mắt, quát một tiếng, đột nhiên đánh sư đệ một tát, chửi “Đồ khốn, chúng ta trộm cắp cũng có đạo lý của trộm cắp, há lại có thể làm con chó cắn người cho kẻ khác? Nhất là con heo mập người An Lộc Sơn, ta lại càng ngứa mắt. Người không sợ làm mất thân phận, ta cũng xấu hổ thay cho người! Nếu không phải người đã bị thương, ta sẽ cho người một trận no đòn. Về núi, ta phạt người quay mặt vào núi ba năm!”.

Không Không Nhi một tay tóm sư đệ nhấc lên như nhấc một con gà con, Tinh Tinh Nhi đời nào dám giãy giụa.

Không Không Nhi đưa mắt quét mặt vòng, nhìn thấy Thiết Ma Lặc, cười nói “Thiết huynh đệ, nếu người gặp Đoàn đại hiệp, phiền

người chuyển lời tới y, bảo y cứ yên tâm, con y rất khỏe”.

Thiết Ma Lặc đang định hỏi, Không Không Nhi đã cấp sù đệ từ cửa sổ nhảy xuống, lúc ra đi còn hô hô cười rộ, kêu một tiếng “Các vị tướng quân, xin chào”.

Bọn thù vạ dưới lầu la hét âm ỉ, nhao nhao phóng tên, Tần Tương kêu lên “Vạn tuế bình an vô sự, trích khách đều đã bị giết, các người không cần âm ỉ”.

Chợt nghe có người kêu lên “Ở đây có một tặc tử lọt lưới đây. Hừ, Lệnh Hồ Đạt, người mặt người dạ thú, khi quân phạm thượng, đáng tội chết hàng vạn lần, không tha thứ được”.

Nguyên là Lệnh Hồ Đạt nhân lúc hỗn loạn rón rén chuồn đi không ngờ vừa ra tới cửa lầu, lại chạm trán Vũ Văn Thông, bị Vũ Văn Thông một chưởng đánh ngã. Y và Vũ Văn Thông vốn là đồng mưu, nghe nói như thế, cả kinh thất sắc kêu lên Vũ Văn tướng quân, người, người...”

Vũ Văn Thông đời nào để cho y nói. mau lẹ rút đao ra, một đao chém xuống.

Uất Trì Bặc kêu lên “ái chà, người lại còn lỗ mãng hơn cả ta, tại sao không giữ lại một kẻ để hỏi cung?”. Vũ Văn Thông nói “Y là bộ hạ của ta, lại dám làm chuyện đại nghịch bất đạo thế này, khiến ta vô cùng tức giận, nhất thời không nghĩ tới chuyện phải lưu lại một người để thẩm vấn”. Y chùi vết máu trên thanh đao rồi lập tức bước lên lầu phủ phục trước mặt hoàng đế tâu “Thần Vũ Văn Thông tới báo giá chậm trễ, lại cai quản thuộc hạ không nghiêm, làm kinh động tới long thể, xin bệ hạ giáng tội”.

Huyền Tông nói “Các người đều là thần tử trung thành của trẫm, các đại tướng quân tâm phúc của trẫm hàng giặc cũng không biết bao nhiêu mà kể, Lệnh Hồ Đạt có đáng gì, Vũ Văn tướng quân, người không cần phải chịu liên lụy”. Nên biết, Huyền tông tuy say mê tử sắc nhưng cũng không phải là một ông vua mười phần bất tài, vì thế đang lúc dùng người, y cũng không thể không nói như thế để lung lạc lòng người. Vũ Văn Thông tạ thánh ân xong, đứng lên bước qua một bên.

Huyền Tông đã bớt sợ hãi, vẫn có thể giữ được sự tôn nghiêm của hoàng đế, chứ Dương Quý phi vẫn run bắn cả người, lúc ấy mới kêu lên một tiếng “Ôi! Sợ quá đi thôi!”.

Huyền Tông vừa đau lòng vừa thương xót, vội vàng gọi một cung nữ nói “Ái phi, nàng nên đi nghỉ, may mà bình an vô sự, nàng cứ ngủ một giấc, ngày mai đã phải lên đường sớm rồi”. Y vốn muốn đích thân đỡ Dương Quý phi vào trong nghỉ ngơi, nhưng y là thân phận hoàng đế, sau khi việc xong, ắt phải ban thưởng những người có công.

Lúc ấy bàn định công lao, hoàng đế và các thị vệ đều chính mắt nhìn thấy, thừa nhận Vương Yến Vũ có công lao đứng đầu, nàng lúc hoàng đế đang nguy hiểm đâm Tinh Tinh Nhi bị thương, thay đổi được cục diện. Kế là Thiết Ma Lạc, y xông tới cứu giá trước tiên, ra sức đánh nhau với Tinh Tinh Nhi, cứu được hoàng đế, lại cứu được công chúa, kế nữa mới là Uất Trì Bắc và Tần Tương.

Thiết Ma Lạc và Vương Yến Vũ song song bước lên, Tần Tương bắm thay “Vị tráng sĩ thiếu niên này chính là người Quách Tứ Nghi tiến cử”. Hoàng đế gật gật đầu, nói “Người trung dũng đáng khen, trăm đã phong người làm Tán kỵ thiên ngư, bây giờ người lập được đại công, tự nhiên phải được thăng thưởng, người cứ đứng qua một bên để trăm và Tần tướng quân, Vũ Văn tướng quân thương lượng rồi sẽ quyết định khen thưởng cho người”.

Kế đó truyền lệnh gọi Vương Yến Vũ bước lên hỏi chuyện.

Vương Yến Vũ quỳ trước bệ rồng, giọng oanh thổ thổ hô “Vạn tuế ba lần, Huyền Tông nói “Miễn lễ, bình thân”, bảo nàng ngẩng đầu lên, nhìn qua một cái, trong lòng khen thầm Quả là một mỹ nhân! Giống hệt Thái Bình lúc vừa nhập cung”.

Thái Bình là tên một phi tử của Huyền Tông, rất nhẹ nhàng xinh đẹp, rất thích hoa mai, được phong là Mai phi, Huyền tông trước khi nạp Dương Quý phi, sủng ái nàng nhất. Dương Quý phi coi nàng là cái đinh trong mắt, cái gai trong tim, sau khi dành được sự sủng ái của hoàng đế, không cho Huyền tông gần gũi Mai phi nữa, lần này tránh nạn vào Tây Thục, cũng không cho Mai phi đi theo, Huyền tông đối với nàng không khỏi có chỗ nhớ nhung, nhìn thấy Vương Yến Vũ có mấy phần giống Mai phi, trong lòng lại càng ưa thích.

Trường Lạc công chúa nói “Thư thư, kiếm pháp của người hay lắm, lần này nhờ người rất nhiều!”. Vương Yến Vũ nói “Đa tạ công chúa khen thưởng”. Trường Lạc công chúa nói “Người đã hứa hôn với ai chưa?”. Vương Yến Vũ mặt đỏ bừng, không ngờ công chúa lại hỏi tới chuyện ấy, nói “Dân nữ chùn hứa hôn với ai cả”. Trường Lạc công

chúa cười cười, nói “Thế này, từ nay trở đi người làm bạn với ta được không? Phụ hoàng, người thưởng cho cô ta một phong hiệu, bảo cô ta làm nữ quan cho con đi”. Nguyên là theo quy củ nội cung nhà Đường, trước khi công chúa xuất giá, những người “bạn đọc sách” với công chúa cho tới các nữ quan trong phủ công chúa cũng phải là thiếu nữ chưa lấy chồng. Có điều Trường Lạc công chúa muốn biết Vương Yến Vũ đã có chồng chưa, là còn có một dụng ý khác, sau này sẽ nói.

Huyền tông cười nói “Người khác khó mà được người thích, trẫm cho cô ta làm Chủ bạ cho người được không? Người có muốn làm bạn với công chúa không câu cuối này là nói với Vương Yến Vũ.

Vương Yến Vũ nói “Đa tạ ân điển của hoàng thượng và công chúa, chỉ là dân nữ xuất thân thảo mẫn, không dám hầu hạ công chúa”. Trường Lạc công chúa không hiểu “xuất thân thảo mẫn” là gì, còn nói “Chuyện đó có gì quan hệ?”. Huyền tông giật nảy mình, nghĩ ngợi một lúc, nói “Hiện triều đình phá lệ dùng người, chỉ cần có công với quốc gia, thì không hỏi tới chuyện xuất thân. Có điều nếu người không muốn giữ chức vụ trong cung, trẫm cũng có thể ban thưởng cho người cách khác”. Nghĩ thầm “Một mỹ nhân xinh đẹp như thế, tại sao sinh ra trong nhà cường đạo?”. Ý tuy ưa thích Vương Yến Vũ, nhưng lúc ấy cũng không dám nói tới chuyện giữ nàng lại trong cung.

Vương Yến Vũ nói “Dân nữ không dám cầu xin gì nhiều, chỉ mong hoàng thượng ban cho dân nữ một vật”. Huyền tông nói “Người nói đi, người cần bảo vật gì trong đại nội của ta cũng có”. Vương Yến Vũ liếc Thiết Ma Lạc một cái, nói “Dân nữ không cần trân châu bảo ngọc gì, dân nữ chỉ là muốn, muốn...”. Thiết Ma Lạc tim đập thành thịch, chỉ sợ cái Vương Yến Vũ xin là y.

Huyền tông nói “Người nói mau đi, chỉ cần là cái trẫm đưa ra được, nhất định sẽ thưởng cho người”. Vương Yến Vũ nói “Dân nữ chỉ xin hoàng thượng cho dân nữ một tấm Kim bài miễn tử”. Huyền tông ngạc nhiên nói “Người phạm phải đại tội gì mà muốn trẫm thưởng Kim bài miễn tử?” Vương Yến Vũ nói “Đây là dân nữ xin thay cho cha dân nữ”. Huyền tông nói “Cha người là ai?”. Vương Yến Vũ nói “Cha dân nữ là Vương Bá Thông minh chủ lục lâm năm tỉnh phía bắc”.

Huyền tông giật nảy mình, nói “Người là con gái Vương Bá Thông à? Không phải cha người giúp An Lộc Sơn làm phản sao?”. Vương Yến Vũ nói “Chính vì như thế, nên dân nữ muốn xin bệ hạ ban cho Kim

bài miễn tử”. Huyền tông cảm thấy khó xử ngẫm nghĩ một lúc, nói “Người có thể khuyên cha người quy thuận trẫm không? Như thế thì không chỉ có thể miễn tội chết cho y, mà còn có thể cho y giữ một chức Tiết độ sứ”. Vương Yến Vũ nói “Cha ta tính tình cứng rắn, chỉ e không khuyên được. Có điều bộ thuộc của y đều đã bị Nam đại hiệp đánh cho tan tác, hiện chỉ là nương nhờ người ta, không đáng để lo”. Huyền tông nói “Nam đại hiệp là ai?”. Vương Yến Vũ nói “Là Kiêu kỵ tướng quân Nam Tề Vân dưới trướng Quách Tử Nghi”.

Wương Yến Vũ nói tiếp “Hiện An Lộc Sơn đã không còn coi trọng y nữa, ta khuyên y quy thuận bệ hạ, có thể khó khăn, vì y tốt xấu gì cũng là minh chủ lục lâm, một sớm quy thuận triều đình, chính là phạm vào điều đại kỵ của giới lục lâm. Nhưng ta có thể làm hết sức mình khuyên y rửa tay gác kiếm, đóng cửa phong đao”.

Huyền tông nói “Rửa tay gác kiếm, đóng cửa phong đao là gì?” Thiết Ma Lặc nhất thời nhanh miệng, trả lời thay “Đó là tiếng lóng trong giới lục lâm, ý tứ là từ nay trở đi sẽ không làm nghề cường đạo nữa, ở ẩn trong chốn rừng núi, cũng không nói tới chuyện ngoài đời nữa!”.

Huyền tông nhìn Thiết Ma Lặc một cái, gật gật đầu, nói với Vương Yến Vũ “Nghĩ người có công cứu giá, trẫm cũng có thể phá lệ khai ân, nêu người có thể khuyên cha người rửa tay gác kiếm, trẫm có thể ban cho y một Kim bài miễn tử. Từ nay trở đi, phạm là trăm quan văn võ bắt được cha người đều không thể tự ý giết y, nhưng nếu y vẫn còn trong quân của An tặc, ra giao phong trước trận thì giết chết không luận”.

Lúc ấy lập tức gọi nội thị lấy ra một tấc Kim bài, mài mực chính tay phê rõ, đưa cho Vương Yến Vũ thu giữ.

Thiết Ma Lặc thấy Vương Yến Vũ xin Kim bài miễn tử cho cha, trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là biểu hiện của Vương Yến Vũ tối nay rõ ràng đủ chứng minh nàng đã cải tà quy chính, lo là lo Vương Bá Thông đã có Kim bài miễn tử vua ban, mà mình hiện là quan chức của triều đình, về sau làm sao báo thù cho nghĩa phụ?

Wương yến Vũ nhận lấy Kim bài, tạ ơn hoàng đế xong, không kìm được ánh mắt vui mừng, nhìn qua Thiết Ma Lặc một cái, dáng vẻ vui mừng đột nhiên tiêu tan, nàng nhìn Thiết Ma Lặc chằm chằm, rồi buồn bã nói “Đa tạ hồng ân của thánh thượng, đa tạ hảo ý của công

chúa, cũng đa tạ các vị tướng quân, lần này dân nữ ra đi, chắc không bao giờ gặp mặt các vị nữa”. Câu nói chưa dứt đã từ cửa sổ nhảy xuống dưới lầu.

Mọi người nghe nàng nói như thế đều cảm thấy có điều gì đó khó hiểu nhưng chỉ có Thiết Ma Lặc trong lòng hiểu rõ, câu nói của Vương Yến Vũ là nói với y, từ nay nàng cũng sẽ không muốn gặp mình nữa. Câu nói ấy là hàm ý xin y tự bảo trọng, mà cũng là có ý vĩnh biệt y. Không biết thế nào, Thiết Ma Lặc đột nhiên cảm thấy bồi hồi, đưa mắt nhìn theo bóng nàng nhảy ra cửa sổ, ngơ ngác xuất thần.

Vũ Văn Thông chợt lên tiếng, nói Thiết Tranh, người quen cô gái ấy à?”. Thiết Ma Lặc vì tên thật của mình có nhiều người trên giang hồ biết, nên đổi tên là Tranh, lấy câu “Thiết trung tranh tranh” (Sắt cứng choang choang), trong văn thư của Quách Tử Nghi tiến cử y chính là dùng cái tên mới ấy.

Huyền tông hoàng đế nghe Vũ Văn Thông hỏi như thế, y sức nhớ lại, liền nói “Đúng thế! Mới rồi trầm nhớ người nói cô gái ấy là bạn của ngươi, vì sao các người quan nhau?”.

Thiết Ma Lặc đương nhiên không dám nói ra chân tướng, nhưng y không giỏi bịa đặt, chỉ ấp úng nói “Đây là lúc ta đi lại giang hồ quen biết mà thôi”. Huyền tông ồ một tiếng, cười khẽ nói “Ta cứ cho rằng ngươi xuất thân trong quân ngũ của Quách Tử Nghi, té ra cũng là một hảo hán giang hồ”.

Tần Tương và Uất Trì Bắc lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ Huyền tông truy vấn tới cùng, Trường Lạc công chúa đột nhiên nói chen vào “Chắc phụ hoàng còn nhớ Thanh Liên học sĩ chứ? Vị thi nhân danh tiếng lừng lẫy ấy lúc nhỏ cũng là hiệp khách. Thơ y siêu thoát lại hào hùng, đại khái cũng có liên quan tới việc du hiệp của y. Thiết tráng sĩ, ngươi biết làm thơ không?”.

Thiết Ma Lặc cười nói “Ta chỉ biết vung đao múa thương, chứ không biết ngâm thơ viết phú”.

Trường Lạc công chúa nói “Vậy chắc những điều thú vị ngươi thấy được nghe được trên giang hồ ắt là không ít, sắp tới nếu rảnh rỗi, kể cho ta nghe với, để giải sầu cũng hay”.

Trường Lạc công chúa cố ý nói ra những chuyện không có liên quan, thật ra rất có dụng tâm, nàng là sợ phụ hoàng nảy ý nghi ngờ. Thiết Ma Lặc, nên nói tới Lý Bạch, nói Lý Bạch cũng từng qua lại

giang hồ, nhân vật giang hồ hoàn toàn không có gì đáng sợ.

Quả nhiên Huyền tông hoàng đế cười một tiếng, nói “Bây giờ không phải lúc bàn chuyện thơ văn, ta thà có thêm một vị tráng sĩ như y, còn hơn có Thanh Liên học sĩ tới bầu bạn với ta”.

Vũ Văn Thông chợt nói chen vào “Đúng thế, anh hùng quá nửa xuất thân từ chốn phong trần, Thiết tráng sĩ người trên giang hồ giao du quả cũng rất rộng rãi, sư huynh của gã thích khách trông như con khỉ kia, ta biết y là Thần châu Không Không Nhi, nghe ra cũng thân thiết với người lắm, mới rồi trước lúc ra đi, y còn nhờ người hỏi thăm một vị Đoàn đại hiệp gì đó phải không”.

Thiết Ma Lặc nói “Vài năm trước, ta đánh nhau với Không Không Nhi một trận, bọn ta đánh nhau rồi mới quen, chứ hoàn toàn không phải là bạn bè thân thiết gì”.

Tần Tương cũng nói “Vị Đoàn đại hiệp mà Không Không Nhi nói tới thì ta có biết, y tên Đoàn Khuê Chương, đúng là một nhân vật hào hiệp trượng nghĩa, giống hệt Thanh Liên học sĩ. Bây giờ nghe nói y đang ra sức cho Quách Tử Nghi”.

Huyền tông trong lòng cũng có chút e sợ, tên tuổi của Không Không Nhi quá vang dội, Huyền tông cũng từng nghe người ta nói tới y, đêm nay lãnh giáo tài nghệ của y, bị y gỡ mất một viên minh châu trên mũ miện đến bây giờ còn kinh hồn chưa định. Y không kìm được nghĩ bụng “Thằng bé họ Thiết này giao du quá phức tạp!”. Y vốn định phong Thiết Ma Lặc làm Long kỵ độ úy, sai y đặc biệt theo sát bệnh mình, nhưng nghe ấy câu của Vũ Văn Thông, trong lòng lại hơi ngần ngừ.

Huyền tông trầm ngâm hồi lâu, nhìn Tần Tương và Vũ Văn Thông nói “Các người thấy nên ban cho y chức vụ gì?”.

Tần Tương vì Vũ Văn Thông là thượng ty của Thiết Ma Lặc, nên mời y nói trước.

Vũ Văn Thông cũng giảo hoạt, lúc ấy bèn tâu “Thiết Tranh võ nghệ cao cường, lại rất thông thạo nhân vật giang hồ, vào lúc loạn lạc này rất nên trọng dụng, còn như giao cho y chức vụ gì thì thần không dám vọng ngôn bàn bừa, còn xin bệ hạ thánh giám”. Mấy câu ấy của Vũ Văn không mới nghe qua tựa hồ đề cao Thiết Ma Lặc, nhưng thật ra là khơi gợi nỗi nghi ngờ của hoàng đế, Huyền tông nghe xong, quả nhiên trầm ngâm không quyết.

Huyền tông lần này chạy nạn vào Tây Thục, tuy không thể mang theo nhiều phi thân, nhưng công chúa, vương tử của các vương phi cho tới một số cung tần hầu hạ bên mình cũng phải mang theo, Huyền tông dự định mình và Dương Quý phi đi một xe, do Tần Tương suất lĩnh Long kỵ đô úy bảo vệ, xe của các vương tử do Uất Trì Bắc suất lĩnh thị vệ trong cung bảo vệ, Tán kỵ thị vệ của Vũ Văn Thông thì chiếu cố những người khác, nhưng thị vệ Tán kỵ số lượng không nhiều, xa giá của các công chúa vẫn chưa chỉ định người bảo vệ riêng.

Huyền tông suy đi nghĩ lại, nhìn Thiết Ma Lặc một cái, trầm ngâm một lúc, nói “Cũng được, Thiết Tranh, người nghe trăm phong thưởng đây”.

Tần Tương đẩy Thiết Ma Lặc một cái, Thiết Ma Lặc mới biết phải quỳ xuống, chỉ nghe Huyền tông nói “Thiết Tranh cứu giá có công, phong làm Hồ nha đô úy, trên đường vào Thục bảo vệ xa giá của công chúa, theo lệnh điều động của Trường Lạc công chúa, lệ thuộc vào Tán kỵ của Vũ Văn Thông, mang hàm Tán kỵ Phó Trung lang tướng. Ngoài ra ban thưởng vàng một trăm cân, gấm hai mươi cây, để thưởng kẻ có công”.

Hồ nha đô úy chỉ thấp hơn Long kỵ đô úy một bậc, y lại được phong là Tán kỵ Phó Trung lang tướng, tức là sánh ngang với phó thủ của Vũ Văn Thông, mà trên đường vào Thục, lại do Trường Lạc công chúa trực tiếp chỉ huy, cũng sánh ngang với hai vị trưởng quan khác, nếu lúc bình thời, theo thể chế trong cung, quyết không có lệ ấy. Huyền tông hôm nay an bài như thế, một là vì quyền nghi xử trị lúc tránh nạn, hai là để chiều ý con gái, ba là cũng vì coi trọng Quách Tử Nghi, thiên hạ nhà Đường chính nhờ Quách Tử Nghi chi trì, nên đối với người y tiến cử, tuy cũng hơi nghi ngờ vẫn phải tỏ ra là rất tin dùng.

Thiết Ma Lặc tuy liên tiếp được thăng ba cấp nhưng vẫn làm phó thủ cho Vũ Văn Thông, trong lòng đương nhiên có chỗ không vui, nhưng chỉ còn cách khấu đầu tạ ơn. Vũ Văn Thông trong lòng ghen ghét nhưng ngoài mặt không lộ ra chút gì, Thiết Ma Lặc tạ ơn xong, y là người đầu tiên bước lên chúc mừng.

Huyền tông phong thưởng những người có công đêm nay xong, liền sai thị vệ giải tán, chuẩn bị xa giá, sáng sớm ngày mai lên đường.

Xuống lầu Minh Phượng, Thiết Ma Lặc vốn định về với Tần Tương, Vũ Văn Thông nói “Bây giờ đã quá canh ba, ta thấy đêm nay mọi người đều khởi nghỉ ngơi nữa, Thiết Đô úy đêm nay Tán kỵ thị vệ đã tập hợp ở cung Diên Khánh, ngươi và ta tới gặp đồng liêu, để mọi người làm quen với nhau.

Thiết Ma Lặc nghe y nói có lý, chỉ đành chia tay Tần Tương, Uất Trì Bắc nói “Vũ Văn tướng quán, vị Thiết huynh đệ này là bạn tốt của ta, ngươi cũng nên đối xử với y cho tốt”.

Vũ Văn Thông cười nói “Thiết ĐÔ úy hiện là bạn đồng triều cộng sự của ta, cũng như tay với chân, ngươi cần gì phải vất vả dằn dò?”.

Thiết Ma Lặc cùng đi với y, Vũ Văn Thông không ngừng dùng lời lẽ hỏi han lai lịch của y, Thiết Ma Lặc thuận miệng bịa đặt một hồi, y không khéo bịa đặt, đương nhiên để lộ rất nhiều chỗ sơ hở.

Đi được một lúc, ra tới chỗ có đèn đường, Vũ Văn Thông chợt nói “Ta càng nhìn càng thấy Thiết Đô úy trông rất quen, chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?”.

Thiết Ma Lặc cười gượng nói “Ta là một kẻ vô danh tiểu tốt qua lại giang hồ, làm sao gặp được đại nhân?”. Vũ Văn Thông cười nói “Nói như thế thì chắc là ta và ngươi rất có duyên phận, nên vừa gặp nhau đã thấy như người quen”, rồi đưa tay bóp chặt tay Thiết Ma Lặc một cái.

Thiết Ma Lặc cảm hận y, vận đủ mười thành kinh lực, Vũ Văn Thông giỏi dùng Phán quan bút điểm huyết nhưng công lực lại hơi không bằng, vừa bóp một cái, hồ khẩu đã tê rần, bị đau mà không nói ra được, chỉ đành hô hô cười nói “Thiết Đô úy khí lực khỏe thật, có người giúp đỡ, lần này vào Thục chắc chắn bình yên, ta cũng có thể đỡ phải lo lắng”.

Tới cung Diên Khánh, có hai ba thực Tán kỵ thị vệ tụ họp ở đó, Vũ Văn Thông giới thiệu họ với Thiết Ma Lặc một lượt. Trong đó có một người chợt kêu lên “Thiết đại nhân, chúc mừng, chúc mừng, có nhớ tiểu nhân không”.

Thiết Ma Lặc nhìn ra, nhận ra đó là một viên Hiệu úy của Quách Tử Nghi, tên là Hạ Côn, tám năm về trước Thiết Ma Lặc giả làm tùy tùng của Tân Thiên Hùng tới cốc Long Miên dự hội lần đầu, lúc ấy Hạ Côn mời y ăn cơm với bọn phu ngựa, lúc ở Cửu Nguyên Thiết Ma Lặc từng nghi ngờ y, cũng đã xin Nam Tề Vân nói rõ về người này với

Quách Tử Nghi, bảo Quách Tử Nghi cẩn thận đề phòng. Thiết Ma Lặc ngăn ra, hỏi “Hạ Côn, người cũng làm Tán kỵ à?”. Hạ Côn nói “Ta phụng lệnh Quách lệnh công tới đưa tin báo tiếp. Chúng ta đã thắng hai trận ở Hà Bắc. Vì ta có quen Vũ Văn tướng quân nên nhận dịp này vội vàng tới đây để gặp y, sáng mai đã phái về rồi”. Thiết Ma Lặc nói “Té ra là thế, xin người trở về chuyển giúp lời ta hỏi thăm lệnh công”. Hạ Côn nói “Nhất định, nhất định, Thiết đại nhân, người đã được hoàng thượng trọng dụng, lệnh công biết được tất nhiên cũng rất vui mừng. Còn Nam tướng quân đâu, không thấy y ở đây?”.

Thiết Ma Lặc nói “Quách lệnh công sai ta tới chỗ hoàng thượng trợ giúp, ta và Nam tướng quân chia tay ở Cửu Nguyên, là đường ai nấy đi, ta cũng không biết y đi đâu.

Vũ Văn Thông hỏi “Thiết Đô úy, người và Nam Tể Vân Nam tướng quân có giao tình thân thiết lắm à?”. Thiết Ma Lặc thấy Hạ Côn bên cạnh, chỉ đành nói thật “Y là Sư huynh của ta”. Vũ Văn Thông hô hô nói “Té ra người là sư đệ của Nam đại hiệp, chẳng trách gì võ công cao cường như vậy”.

Thiết Ma Lặc trong quân Quách Tử Nghi cũng dùng tên Tranh, y biết Hạ Côn, nhưng không biết Hạ Côn có biết rõ lai lịch của y không.

May là lúc ấy chợt nghe tiếng đại hồng chung ở cung Cảnh Dương gióng lên ba hồi, lập tức bốn phía tiếng người xông xáo, nội giám hoàng môn chạy tới chạy lui gọi lớn “Chuẩn bị xa giá, mở cửa cung ra!”. Vũ Văn Thông sai Tán kỵ thị vệ lập tức xuất phát, ra ngoài cửa cung Diên Thu chờ thánh giá ra cung. Trong lúc hỗn loạn, không biết Hạ Côn đã bỏ đi lúc nào.

Đúng là: *Cảnh Dương chuông trống kinh hồn phách, Thánh giá bốn ba tránh giặc Hồ.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.